

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. H.**
bytem X

zast. advokátem Mgr. Milanem Popelkou
sídlem nám. T. G. Masaryka 11, 796 01 Prostějov

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020, č. j. KUOK 58049/2020, sp. zn. KÚOK/50813/2020/ODSH-SD/7693,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2020, č. j. KUOK 58049/2020, sp. zn. KÚOK/50813/2020/ODSH-SD/7693 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odboru občanských záležitostí – přestupkové oddělení (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 3. 2020, č. j. PVMU 38492/2020 16a, sp. zn. OZ2 2236/2019 Bo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Konkrétně žalovaný přistoupil ke změně výroku o vině, správních trestech a nákladech řízení; zjednodušil popis skutku, vypustil nadbytečné ustanovení ve vztahu ke zdůvodnění výše uložené pokuty a jednotlivé výroky o správních trestech sjednotil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se měl dopustit tím, že dne 2. 6. 2019 ve 22:25 hod., na pozemní komunikaci v obci Prostějov, po ulici Určická, řídil blíže specifikované osobní motorové vozidlo. Hlídka PČR, která se za vozidlem vydala, ho zastavovala již od ulice Určická. Žalobce však vozidlo zastavil až v obci Prostějov, na ulici Jana Olivetského, před domem č. 4, kdy po vystoupení z vozidla od něj rychle odcházel. Hlídka PČR vyzvala žalobce k předložení předepsaných dokladů, přičemž žalobce řidičský průkaz nepředložil. Jelikož byl ze žalobce cítit zápach alkoholu, byl hlídkou PČR rovněž vyzván k podrobení se dechové zkoušce pomocí dechového analyzátoru, kterou bez udání důvodu odmítl. Stejně tak bezdůvodně odmítl výzvu hlídky PČR k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, čímž úmyslně porušil § 6 odst. 8 a ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 28 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. K odvolacím námitkám zejména uvedl, že prvostupňový orgán zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Vina žalobce byla spolehlivě prokázána na základě důkazů, který byly v řízení řádně provedeny. Věrohodnost svědeckých výpovědí policistů nelze zpochybnit pouze proto, že se nevýznamně lišily v tom, v jaké vzdálenosti jeli za vozidlem žalobcem, popř. v tom, v jaké vzdálenosti od vozidla se žalobce následně nacházel.

5. V řízení nevystaly důvodné pochybnosti o tom, že žalobce byl osobou, která byla před provedením silniční kontroly řidičem vozidla, protože by bylo provádění dalších důkazů nadbytečné. Současně se žalovaný ztotožnil s úvahou prvostupňového orgánu stran výše uložené pokuty a doby stanoveného zákazu řízení motorových vozidel.

II. Žaloba

6. Žalobce v žalobě namítal pouze nedostatky při zjišťování skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů. Konkrétně argumentoval tím, že vozidlo v rozhodnou dobu neřídil, což uváděl již v průběhu silniční kontroly jako osobní důvod pro odmítnutí dechové zkoušky. Správní orgán I. stupně postavil své rozhodnutí pouze na svědeckých výpovědích policistů, které se navzájem rozcházeły. Současně nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu rekonstrukcí, pomocí které by bylo možné zjistit, v jaké vzdálenosti se mohla nacházet osoba odcházejícího řidiče. Skutečnost, že žalobce se před provedením silniční kontroly nenacházel ve vozidle, vyplývá také ze svědecké výpovědi policisty Mlčocha.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

8. Žalovaný ve svém vyjádření us žalobou nesouhlasil a uvedl, že oba policisté ve svých výpovědích potvrdili, že žalobce byl řidičem vozidla, přičemž žádná jiná osoba se v blízkosti vozidla nenacházela. Před započítím silniční kontroly se žalobce nacházel u vozidla, a to ve vzdálenosti několika metrů. Následně na výzvu nepředložil řidičský průkaz a odmítl se podrobit dechové zkoušce, přestože z něj byl cítit zápach alkoholu.
9. Co se týče kamerového záznamu v policejním vozidle, nebyl již v době projednání přestupků archivován. Přesto je žalovaný toho názoru, že spáchání přestupků bylo spolehlivě prokázáno na základě konzistentních svědeckých výpovědí policistů, aniž by bylo potřeba dokazování jakkoliv doplňovat. Žalobce ostatně neuvedl během silniční kontroly konkrétní důvod odmítnutí dechové zkoušky a ani neoznačil jinou osobu, která měla být řidičem vozidla. Naopak sám disponoval klíči od vozidla, aby ho mohl zabezpečit před odcizením.
10. Na vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku, ve které zejména zopakoval, že ve svědeckých výpovědích policistů jsou dány zásadní rozpory, přičemž na jejich základě nelze spolehlivě vyloučit, že se v blízkosti nenacházela osoba, která byla ve skutečnosti řidičem vozidla. Žalobci nelze klást k tíži skutečnost, že již nejsou archivovány kamerové záznamy z policejního vozidla, které by mohly jeho skutkovou verzi podpořit. Za dané situace měly správní orgány dokazování doplnit rekonstrukcí na místě spáchání údajných přestupků, což neučinily. Z těchto důvodů žalobce na podané žalobě setrval.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, poučení řidiče, úřední záznam ze dne 2. 6. 2019, výpis z evidenční karty řidiče a pořízená fotodokumentace.
12. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz, proti kterému žalobce podal ve lhůtě odpor. Prvostupňový orgán proto pokračoval v přestupkovém řízení a za účelem provedení důkazů nařídil ústní jednání na den 5. 9. 2019. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že

byly provedeny důkazy obsahem správního spisu a svědeckými výpověďmi policistů pprap. Bc. Z. B. a pprap. P. M. Žalobce se prostřednictvím svého zmocněnce vyjádřil způsobem, že vozidlo řídil jeho kamarád, který z místa odešel ve chvíli, kdy na místo přijela policejní hlídka, která se touto okolností dále nezabývala. Jelikož žalobce vozidlo neřídil, odmítl se podrobit dechové zkoušce.

13. **Svědky B.** k věci mimo jiné uvedla, že se za vozidlem žalobce vydali ve chvíli, kdy projelo kolem jejich stanoviště. Následně použili světelné a zvukové výstražné zařízení k zastavení vozidla, k čemuž došlo až na ulici Jana Olivetského. Po zastavení vozidla řidič vystoupil a chtěl z místa odejít, protože byl vyzván k předložení potřebných dokladů, přičemž měl u sebe pouze technický průkaz a zelenou kartu. K jeho ztotožnění jako žalobce proto došlo lustrací v příslušném systému. Následně se žalobce na výzvu a po poučení odmítl podrobit dechové zkoušce a lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči. K položeným dotazům svědkyně dále potvrdila, že žalobce byl řidičem vozidla, nikdo jiný se na místě nenacházel. Během pronásledování měli vozidlo žalobce na dosah ve vzdálenosti asi 15 metrů. V době zastavení žalobce zrovna vystupoval z vozidla, resp. stál vedle otevřených dveří na straně řidiče. Na dané ulici nebyly v danou dobu vidět žádné jiné osoby.
14. **Svědka M.** shodně vypověděl, že se za vozidlem vydali poté, co kolem jejich stanoviště projelo. Za vozidlem jeli ve vzdálenosti 10-15 metrů, přičemž k jeho zastavení za pomoci světelného a zvukového výstražného zařízení došlo na ulici Jana Olivetského. V danou chvíli žalobce vystoupil z vozidla na místě řidiče a odcházel k ulici Raisova, kde byl na vzdálenost asi 5 až 8 metrů hlídkou osloven. Jelikož žalobce na výzvu nepředložil řidičský průkaz, byl lustrací ztotožněn na základě sdělených údajů o své totožnosti. S ohledem na zápach alkoholu byl žalobce opakovaně (rovněž po příjezdu druhé hlídky) vyzván k podrobení se dechové zkoušce, což stejně jako vyšetření spojené s odběrem krve a moči odmítl. V souvislosti s položenými otázkami poté svědek potvrdil, že žalobce byl řidičem vozidla, resp. osobou, která z něj vystoupila. V bezprostřední blízkosti se žádná jiná osoba nenacházela.
15. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 25. 9. 2019, č. j. PVMU 122572/2019 16a, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedených přestupků. Dané rozhodnutí nicméně bylo k odvolání žalobce zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 1. 2020, č. j. KUOK 2489/2020. Po doplnění spisového materiálu a vyrozumění žalobce o ukončení dokazování bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
17. Proto krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez

nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.

18. Žaloba není důvodná.
19. Žalobce namítal, že vozidlo vůbec neřídil, přičemž v této souvislosti brojil proti postupu správních orgánů stran zjišťování skutkového stavu věci a hodnocení provedených důkazů. Naopak žalobce nijak nezpochybnil, že byl účastníkem silniční kontroly, během které se po výzvě a poučení odmítl podrobit dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu, popř. sekundárního vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu. Stejně tak žalobce nerozporoval skutečnost, že na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, což zdůvodňoval tím, že nebyl řidičem vozidla, tedy osobou, které je tato zákonná povinnost uložena. Posouzení důvodnosti žaloby proto spočívá pouze v hodnocení toho, zda bylo řízení vozidla žalobcem spolehlivě prokázáno či nikoliv.
20. Správní orgány mají v řízení o přestupcích postupovat tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Za tímto účelem správní orgány v tomto řízení vycházely zejména ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a z obsahu policejní dokumentace. Podle názoru krajského soudu lze takový postup považovat s ohledem na povahu uplatněných námitek (skutkové verze žalobce) za dostačující.
21. Důkaz svědectvím policistů má obecně vysokou vypovídací hodnotu, jakkoli jeho existence neznamená, že by správní orgány měly rezignovat na shromažďování jakýchkoli dalších důkazů, jejichž provedení se s ohledem na konkrétní okolnosti jeví být vhodné a které si mohou při vynaložení přiměřeného úsilí obstarat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 – 52). K návrhu žalobce správní orgán usiloval v rámci součinnosti o získání kamerového záznamu z policejního vozidla, což však nebylo možné s ohledem na omezenou dobu jeho archivace. V daném případě však absence tohoto důkazu nebránila věc posoudit v požadovaném důkazním standardu.
22. Za podstatnou lze považovat skutečnost, že oba policisté shodně vypověděli, že žalobce byl řidičem vozidla, resp. osobou, která z něj po zastavení vystoupila. Záměna řidiče pak byla vyloučena rovněž tím, že policejní hlídka začala vozidlo pronásledovat bezprostředně poté, co projelo kolem jejího stanoviště, přičemž ho měla po celou dobu na dohled na vzdálenost do 15 metrů. V tomto ohledu žalobce nedopatřením či záměrně dezinterpretuje svědeckou výpověď policisty M., který sice vypověděl, že žalobce se před zahájením silniční kontroly nacházel ve vzdálenosti 5-8 metrů od vozidla, avšak pouze v důsledku toho, že od něj bezprostředně po vystoupení svévolně odcházel, což potvrzuje také výpověď policistky B. Žalobce navíc na místě projednání přestupku odmítl dechovou zkoušku a příslušné vyšetření pouze s odkazem na osobní důvody, přičemž až ve správním řízení začal uplatňovat skutkovou verzi založenou na řízení vozidla svým kamarádem, aniž by jej však blíže identifikoval a aniž by vysvětlil, proč by se tato údajná osoba silniční kontrole záměrně vyhýbala. V tomto postupu žalobce lze proto spatřovat znaky účelovosti, a to s přihlédnutím ke zjištění, že podle svědků se na místě žádná jiná osoba nenacházela.
23. Krajský soud je tedy toho názoru, že řízení vozidla a s tím související spáchání dotčených přestupků bylo žalobci spolehlivě prokázáno na základě konzistentních svědeckých výpovědí policistů. Nutno doplnit, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, protože vystupuje při provádění silniční kontroly a projednání přestupku v postavení úřední osoby, která nemá osobní zájem na výsledku řízení. Nelze samozřejmě vyloučit případy, kdy bude nestrannost policisty důvodně zpochybněna. Žalobce však

v tomto směru žádné rozhodné okolnosti neuváděl a nevyplývají ani z obsahu spisové dokumentace (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 – 46).

24. Žalobce navrhoval provedení rekonstrukce za účelem prokázání toho, že osoba, která měla být podle jeho tvrzení řidičem vozidla, se po zastavení z místa vzdálila, aniž by to policejní hlídka zaregistrovala. Správní orgány nemají povinnost provádět všechny navržené důkazy, pakliže nemohou přispět k objasnění stavu věci. Důvodem může být nejen absence jejich souvislosti s projednávaným přestupkem, ale také nadbytečnost spočívající v tom, že se vztahují k okolnosti, která již byla jinými důkazy spolehlivě prokázána či vyvrácena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37).
25. Krajský soud dává správním orgánům za pravdu v tom, že provedení takového důkazu by bylo v tomto případě nadbytečné, protože průběh skutkového děje je spolehlivě zachycen ve svědeckých výpovědích policistů, které navzájem korespondují a odpovídají obsahu policejní dokumentace. Za podstatné rozpory, které však žalobce blíže nespecifikoval, nelze bez dalšího považovat pouze dílčí odchylky při určování vzdálenosti pronásledovaného vozidla nebo postavení žalobce před započítáním silniční kontroly. Nelze opomenout, že provádění silničních kontrol a projednávání přestupků na místě patří ke každodenní činnosti policistů, pročež je logické, že si okolnosti konkrétního a svoji povahou běžného případu nemohou s odstupem několika měsíců detailně pamatovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 As 400/2017 - 25).

VI. Závěr a náklady řízení

26. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
28. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 13. června 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně